

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

ÉÉN JAAR RECTOR

**GRENSOVERSCHRIJDEND
GEDRAG IN ANTWERPEN**

KAMPEREN VOOR VREDE

OP DE LAT

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

Binnenkort is de ontknoping van het tweede semester: de examenperiode. Een maand lang draait onze studentikoze leefwereld om niets anders dan presteren. Ieder voor zich, de persoon die zijn samenvatting doorstuurt voor ons allen. Niet meer iets leren, enkel iets doornemen om het zo goed mogelijk te reproduceren en het daarna weer vluchtig te vergeten. Er is druk en we hebben het druk. Maar is dat eigenlijk wel terecht?

“Het is niet het einde van de wereld als je het niet haalt.” Dat hebben anderen je vast al vaak genoeg verteld. Ik zeg liever verwarrende dingen zoals: het is een strijd die je toch niet kan winnen. Jij tegen de leerstof, tegen het

examen, de prof, tegen anderen. Maar bovenal: jij tegen jezelf. Ik herhaal: een strijd die je niet kan winnen. Je gaat nooit 100% tevreden zijn. Je kan jezelf niet verslaan. Niet in theorie en niet in praktijk.

Toch blijf je vechten voor die tevredenheid. “Als ik nu maar hard genoeg mijn best doe, dan ben ik daarna tevreden.” Maar als je het eenmaal haalt, verschuift de lat — bewust of onbewust. Steeds opnieuw, net zolang tot je denkt dat hij hoog genoeg ligt... Tot je hem wéér hoger legt. Tot je ziet dat anderen hun lat nóg hoger leggen. Of tot anderen zeggen dat jij die van jou hoger moet leggen. Je leeft in een continuüm van uitkijken naar tevredenheid, naar dat moment waarop je eindelijk hét bereikt.

Maar hét komt niet later. Hét komt nooit. Als er al een hét bestaat, dan is het nu. Nu heb je meer bereikt dan ooit tevoren. En morgen? Dan heb je, alles opgeteld, sowieso méér bereikt dan vandaag.

Of je nu uitstelt, toch probeert te studeren of gepland pauzeert: je gaat vooruit. Dichter naar je doelen, dichter naar geslaagde examens. Dichter naar vakantie in augustus. Maak na het voltooien van je planning of to-dolijst niet gelijk een nieuwe. Laat de lat even liggen waar hij ligt. Sta na het behalen van een doel — of het nu één uur studeren, een hele dag of het halen van een examen of diploma is — even stil. Gewoon stil. Zen. Net als je nu wacht op mijn volgende zin van dit verhaal: relax, de volgende komt wel. Bedenk waar je vandaan komt, sta even op de lat voor je hem opnieuw verlegt.

De examens voelen als een eeuwige strijd tegen jezelf en (je eigen) verwachtingen. Het is moeilijk. Het gaat niet om punten. Je bent niet je punt. Niet je gemiddelde. Niet de optelsom van juiste of foute antwoorden. Je bent een mens. Niet perfect afgerond. Sta even stil. Niet omdat het moet, maar omdat het mag. En als ik je dan toch raad geef: lees *dwaars*. *dwaars* door het moeten heen.

Thijs van Dam, **hoofredacteur**

T Dam

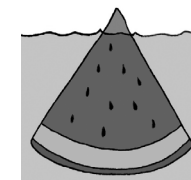

- 4 interview met de rector
- 10 Tinder-AI
- 11 reizen naar het VK
- 12 filmrecensie: *Sinners*
- 14 eenzaamheid bij studenten
- 16 boekrecensie: *Alles moet weg*
- 17 poëzie: Vracht van vroeger
- 20 studentenoverlegcomité
- 22 close-up
- 23 filmrecensie: *Peak Season*
- 24 korfvakken
- 28 bib Permeke
- 30 puzzels en memes
- 33 satire
- 34 het laatste woord
- 35 poëzie: Troost

INHOUD

8 UA for Palestine

Vorig academiejaar trok UAAntwerp for Palestine de aandacht door de langdurige bezetting in de Agora. Dit jaar werkte ze iets meer op de achtergrond. Maar waar is ze precies mee bezig?

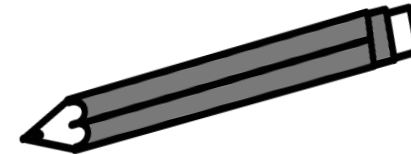
26 grensoverschrijdend gedrag

Grensoverschrijdend gedrag komt regelmatig in het nieuws en helaas krijgen velen hiermee te maken. Om licht te schijnen op hoeveel dit voorkomt, verzamelen onze redacteurs enkele getuigenissen.

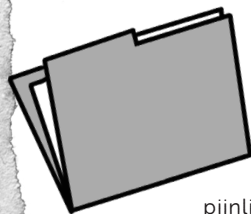
OP VISITE BIJ DE RECTOR

Terwijl jij je vierde koffietas in één nacht achteroverslaat, je samenvatting eindelijk begint te lijken op wat de prof zei in week drie en je laptop besluit om juist nu te updaten, zit er iemand aan de top van onze universiteit die geen examens hoeft te doen: de rector. Maar wat doet die dan wel? *dwaars* sprak met Herwig Leirs, rector sinds 1 september 2024. Hoe houdt hij zich staande tussen bezetters, beleidsnota's, vleermuizen en salamanders?

Hoe heeft u uw eerste jaar tot nu toe beleefd?

Sinds ik rector ben, heb ik met alle aspecten van de universiteit te maken. Ik zie wat voor knappe dingen er overal op onze universiteit gebeuren, reik prijzen uit, open symposia, leid sprekers in, ... Dat maakt het boeiend en divers. Ik ga naar proclamaties, eigenlijk zeg ik overal hetzelfde. Hoeveel verschillende speeches kan je hebben voor proclamaties? (*lacht*) Maar toch, ik sta dan voor mensen die vier, vijf of zes jaar het beste van zichzelf gaven en iets bereikt hebben. Dat is enorm plezant om mee te maken. Het is niet altijd gemakkelijk, maar dat had ik ook niet verwacht. Momenteel besteed ik meer tijd aan kleine dossiers dan vooraf verwacht. Hierdoor is de tijd om strategischer bezig te zijn ook beperkter.

Aan wat voor kleine dossiers moeten we zoal denken?

Soms gaat het over zaken van grensoverschrijdend gedrag, moeilijke personeelsdossiers, een ongeval met een student of zelfs een overlijden. Voor veel situaties hebben we goede procedures, maar voor sommige – gelukkig zeldzame, vaak ook pijnlijke – gevallen bestaan die niet altijd. De oplossingen liggen zelden voor de hand. Als ze dat wel doen, komen die situaties doorgaans niet bij mij terecht. De realiteit is niet zwart-wit, maar grijs: van lichtgrijs tot donkergrijs. Toch moet ik beslissingen nemen die wél zwart of wit zijn. Wat ik ook beslis, ik doe altijd wel iemand onrecht aan. Ik probeer dat zo eerlijk en integer mogelijk

te doen en zoveel mogelijk mensen recht te doen. Bij elke beslissing zijn er die het er niet of wel mee eens zijn, beide hebben goede redenen.

Hoe zou u samenvatten wat de job van een rector juist inhoudt?

Ik vertegenwoordig de universiteit naar buiten toe en intern heb ik de hoogste plek op de hiërarchische ladder. Binnen de universiteit moeten heel wat mensen aangestuurd worden, maar dat doe ik niet allemaal zelf. Ik geef leiding aan een aantal mensen die ook hoog op de ladder staan en heel goed weten waarmee ze bezig zijn.

Ik ben dus niet de baas die binnenkomt en tegen iedereen zegt wat zij die dag moeten doen. Ik ben wel degene die probeert eenheid te houden tussen wat er allemaal gebeurt en vooral verschillende mensen, departementen en faculteiten met elkaar laat samenwerken.

Als rector heb ik weinig macht, maar wel veel invloed. Ik zit niet op een grote berg geld en zeg: jij krijgt zoveel en jij zoveel. Alles ligt al vast. Er is weinig ruimte om dit te veranderen. We kunnen momenteel enkel initiatieven opstarten als we andere stopzetten, maar stopzetten gaat bijna niet. In onze beleidsnota hebben we wel gesteld wat we de komende vier jaar willen doen of in gang willen zetten.

Wat is het belangrijkste dat u hebt geleerd als rector?

Je leert van alles maar het belangrijkste is misschien wel dat er veel mensen op de universiteit zijn op wie je echt kan rekenen. Zowel studenten, medewerkers en collega's als proffen die er echt helemaal voor willen gaan en heel doordacht en creatief omgaan met hun werk.

Wat zou u morgen doorvoeren als niets of niemand u zou tegenhouden?

Er zijn veel interessante ideeën om over na te denken, maar ze zijn moeilijk te realiseren omdat je te maken hebt met bestaande structuren, zowel binnen als buiten de universiteit. Die structuren zouden dan mee moeten veranderen. Ik zou

graag zien dat er meer interdisciplinair onderzoek wordt gedaan en ook meer interdisciplinaire lessen worden aangeboden – zonder dat dit de bestaande opleidingen vervangt. Interdisciplinariteit is immers alleen mogelijk als de afzonderlijke disciplines sterk staan. Ik vergelijk het graag met een bosrand: dat is de plek waar de grootste biodiversiteit voorkomt, méér dan in het bos of op het weiland zelf. Maar zonder bos en zonder weiland zou die rand helemaal niet bestaan.

Ik zou ook nadenken over hoe het academiejaar optimaal wordt ingericht. Volgens mij is dat nu niet ideaal, maar ik heb niet direct een voorstel hoe we het wel moeten doen. Neem bijvoorbeeld de lange periode tussen de eerste en de tweede zit. Is dat eigenlijk goed of net niet? Zou het misschien beter zijn om examens af te leggen en – als je niet slaagt – ze twee weken later opnieuw te kunnen doen, in plaats van eerst twee maanden te wachten en helemaal van nul te moeten herbeginnen? Ik weet niet of dat de beste oplossing is, maar het is wel een denkoefening waard.

Een andere vraag is: moeten we onderwijs in blokken organiseren, of zijn wekelijks, doorlopende lessen beter? Zoiets kan je niet organiseren als niet iedereen mee wilt in het verhaal. Zo'n blokkensysteem laat je toe om gedurende een periode je helemaal te verdiepen in een onderwerp. Dit zou interessant zijn >

voor internationale studenten die voor een kortere periode willen komen of voor studenten die graag een vak aan een andere universiteit zouden willen opnemen omdat het bijvoorbeeld niet op de eigen universiteit wordt gegeven.

Wat is het verschil tussen een goede en een slechte rector?

Ik denk dat er veel soorten goede en slechte rectoren bestaan. Wat voor mij een goede rector typeert, en wie ik zelf probeer te zijn, is iemand die een evenwicht weet te vinden. Een balans tussen enerzijds transparantie en afstand. Om moeilijke beslissingen te kunnen nemen moet je voldoende afstand houden van het probleem, zelfs als je goed contact hebt met de betrokken mensen. Wat transparantie betreft, is het belangrijk om open te zijn in wat we doen, maar ook te beseffen dat er sommige dingen zijn die je best niet aan iedereen vertelt, omdat je zelf nog aan het zoeken bent of omdat sommige dingen gewoon best discreet gebeuren.

Wat merkt een student van een goede rector?

Ik denk dat bereikbaarheid voor studenten belangrijk is. Studenten moeten me kunnen bereiken als ze iets willen vragen of aankaarten. Dat betekent niet dat iedereen hier in een rij aan mijn deur moet staan, maar er moeten wél toegankelijke kanalen zijn. Die communicatie werkt in twee richtingen: er zijn mensen die informatie van studenten tot bij mij brengen en omgekeerd. Denk aan de Studentenraad, die mij laat weten wat er leeft bij studenten, of aan dīwārī waarmee ik informatie ook terug richting studenten kan verspreiden.

Ik overleg dan ook regelmatig met studenten. Het is belangrijk dat een rector zich iets kan voorstellen bij de noden van studenten. Tegelijkertijd heb ik ook wel een verantwoordelijkheid om te zorgen dat studenten hier niet zomaar op vakantie komen. Er moet hier wel iets bereikt worden. Hier komt dat evenwicht weer terug.

Neem bijvoorbeeld een student die zegt: ‘de harde knip zorgt ineens dat ik na vier pogingen de studie die ik zo graag wil doen niet kan verderzetten omdat er één vak is waar ik het echt moeilijk mee heb.’ We proberen ons daarin te verplaatsen en niet gewoon te zeggen ‘dit is het beleid en zo is het.’ Dat moet ik gelukkig niet allemaal zelf doen want er zijn ook de vicerectoren. Zij proberen dat mee te vertalen en te begrijpen wat de gevolgen zijn van een te strikte

interpretatie, maar ook van een te soepele aanpak. De knip is ook een soort bescherming voor studenten. We zijn niet goed bezig als we studenten elk jaar hoop geven dat het nu wel gaat lukken terwijl het eigenlijk nooit lukt. Anders zitten die studenten hier vier of vijf jaar en hebben we best veel van hun tijd verbrod.

Een vraag over het moeilijkste beleidspunt, de situatie in Gaza. Uw standpunt en dat van de universiteit is duidelijk en al vaak herhaald. Hoe gaat u daar als persoon zelf mee om, ligt u er wakker van?

Het is heel moeilijk. Elke dag als ik het nieuws hoor, denk ik: het is toch niet waar, het is opnieuw nog erger dan gisteren. De verschrikkelijke gevolgen van de acties van Israël zijn al zo lang compleet onaanvaardbaar en toch gaan ze er mee verder? Maar hoe afgrijselijk het ook is, ik denk niet dat een boycot van alle samenwerkingen met universiteiten de oplossing is of daar zelfs tot bijdraagt. Ik begrijp niet dat de internationale gemeenschap niet ingrijpt, daar moeten we op inzetten, met alle middelen die staten hebben om het internationale recht te laten gelden.

Wat vindt u van studenten die daarom de Agora bezetten?

Ik heb veel waardering voor mensen die hun overtuigingen uiten. Dat moet op een universiteit kunnen. We hebben dan ook veel begrip voor de acties. We zien een nieuwe lange bezetting wel niet meer zitten, vooral omdat het heel veel vraagt van onze technische medewerkers en dus duur is. Daar merk je als student weinig van. Het belang van dat soort acties is wel het onder de aandacht houden van het drama. Daarom zou best gezocht worden naar een andere manier, zonder te veel invloed op andere dingen. Ook en vooral omdat de invloed die het op andere zaken heeft, het standpunt van de universiteit toch niet verandert: het is niet omdat de acties lastig zijn dat we toch een algemene academische boycot zouden starten. De aandacht moet niet zozeer liggen op wat we als universiteit doen, wat eigenlijk enkel symbolisch zou zijn, maar vooral wat

de overheid en de internationale gemeenschap doen.

Nu over de feestzaal, vleermuizen en salamanders. Hoe gaat het daarmee?

De nieuwe multifunctionele feestzaal op Campus Drie Eiken ligt mogelijk op een traject waar de vleermuizen vliegen om van hun verblijven in het binnenfort naar de vestinggracht te gaan. Ze gebruiken daarvoor corridors: ze vliegen langs bomen. Achter ‘t Biokot staan wat bomen die plaats moeten maken voor de nieuwe zaal, maar het zou kunnen dat die ook gebruikt worden door de vleermuizen. Ook een grote hoeveelheid licht verstoort de vleermuizen, dus daar kijken we nu naar. Er gebeuren observaties, onder andere door biologiestudenten, om te kijken langs waar de vleermuizen vliegen en hoe we dat eventueel al kunnen oplossen. Bijvoorbeeld door op een andere plaats bomen aan te planten, zodat ze een alternatieve corridor hebben.

Vleermuizen zijn beschermd en volgens de Europese regelgeving dient hun omgeving dan ook beschermd te blijven om zo de populatie in stand te houden. Tegelijkertijd moeten we bij de inrichting niet alleen op dat kleine stukje, maar op de hele campus rekening houden met de vleermuizen.

Er is nog een andere soort: de grote kamsalamander. Een soort die zeldzaam was en nu terug wat meer lijkt voor te komen, maar het nog steeds moeilijk heeft. In sommige poelen op de campus is die al waargenomen. De overheid vraagt dat we inventariseren waar de kamsalamander voorkomt, zodat we ook daar bij ontwikkelingen op de campus rekening mee kunnen houden.

Is er een verborgen voordeel dat u bent tegengekomen tijdens uw eerste jaar als rector?

Ik mag mee op staatsbezoek met de koning en koningin en dan vlieg ik mee met het regeringsvliegtuig. Je vertrekt vanuit Melsbroek. Daar staat dan een fanfare klaar, niet voor mij natuurlijk, want ik moet al in het vliegtuig zitten als de koning aankomt. Dat is echt zoiets waar je op voorhand niet aan had gedacht. Het is een kleinigheid natuurlijk, maar wel eens leuk om mee te maken. Nog zoiets zijn de uitnodigingen die je krijgt voor optredens, voorstellingen of tentoonstellingen. Sommige daarvan zijn heel fijn om naartoe te gaan, het zijn meestal ook echte netwerkevents.

Wat me ook verraste, is hoe snel je netwerk zich uitbreidt. Opeens ken je heel veel mensen – of beter: zij kennen jou. Ik dacht dat het jaren zou duren om al die mensen te leren kennen, maar dat blijkt helemaal niet nodig. Je komt ergens binnen, een minister loopt voorbij en zegt: ‘Dag rector.’

Heeft u nog advies voor studenten die bijna gaan beginnen aan hun examens?

Zorg dat je de dingen doet die je graag doet. Het gaat niet vanzelf, maar de inspanning geeft ook voldoening. Wat ook belangrijk is: veel contact met andere studenten. Vroeger belden mijn studiegenoten en ik elkaar dikwijls de avond voor het examen. We probeerde dingen dan aan elkaar uit te leggen, samen na te denken, zonder elkaar de loef te proberen afsteken. Als je helemaal alleen zit te blokken, dan mis je die andere blik die soms helpt. □

tekst: Lena Bernaerts
en Thijs van Dam
beeld: Ine Cuypers en
UAntwerpen (extern)
lay-out: Ine Cuypers

KAMPEREN VOOR DE VREDE:

EEN TERUGBLIK

Het viel **dwars** op dat de studenten achter UAntwerp for Palestine vandaag minder zichtbaar zijn op de campus, hoewel hun engagement nog steeds voelbaar is – vooral online. Wij vroegen ons af: hoe kijken zij nu, een jaar later, terug op de bezetting van de Agora? Wat vinden ze van de huidige situatie in Gaza? En hoe ervaren ze het beleid van de nieuwe rector? **dwars** sprak met twee leden van de organisatie over hun ervaringen en hun visie.

Het is inmiddels een jaar geleden dat UAntwerp for Palestine de Agora van de Stadscampus bezette – een opvallend moment van studentenprotest op de campus. Het doel was duidelijk: aandacht vragen voor de situatie in Gaza en pleiten voor een academische boycot tegen Israël. Die boycot is er uiteindelijk niet gekomen, maar de actie liet bij velen een blijvende indruk achter.

Ondanks een kortstondige wapenstilstand afgelopen januari is het conflict tussen Israël en Hamas blijven escaleren. Israël blijft militair brutaal optreden in de Gazastrook, waardoor duizenden Palestijnse burgers omkomen. De omstandigheden zijn bovendien aanzienlijk verslechterd door blokkades die de toevoer van humanitaire hulp belemmeren, wat bovenop al het geweld leidt tot grote hongersnood. Ondanks diplomatieke inspanningen blijft de genocide voortduren.

Voor Milan, student Sociologie aan UAntwerpen, kwam alles vrij spontaan op gang. “Ik ben daar heel random mee begonnen”, zegt hij over de eerste dagen,

waarin Antwerpse studenten zich aansloten bij het bredere protest dat al bezig was aan verschillende andere universiteiten. Wat als een actie van een aantal dagen was bedoeld, groeide uit tot een bezetting van de Agora van langer dan een maand.

Voor een studente Taal- en letterkunde, die anoniem wil blijven, speelden haar sterke gevoelens over de situatie in Gaza een belangrijke rol in haar beslissing om mee te doen aan de bezetting. “Het Westen zegt telkens ‘het is heel erg’, maar uiteindelijk onderneemt het geen actie. Dat is iets waar ik wél een rol in kan spelen.”

De omstandigheden waren niet bepaald ideaal: weinig slaap, eindeloze gesprekken en overlegmomenten en tegelijkertijd nog proberen studeren voor de examens. “Het was een heel vermoeiende periode”, legt Milan uit. Toch geeft hij aan dat hij het opnieuw zou doen, moesten de omstandigheden erom vragen. Ondanks de vermoeidheid vond hij de bezetting een leerrijke periode waarin hij samen met andere studenten kon strijden voor een gemeenschappelijk doel.

Beide studenten spreken over gevoelens van solidariteit, die verder reikten dan alleen de studenten die de Agora bezetten. “We ontvingen heel veel

steun, ook uit onverwachte hoek”, herinnert Milan zich. Naast geïnteresseerde medestudenten toonden ook professoren, docenten en externe organisaties hun steun.

Tegelijkertijd was het confronterend om te merken hoe traag en afhoudend Universiteit Antwerpen reageerde. “Je wordt van het kastje naar de muur gestuurd: van de rector naar de Ethische Commissie, naar weer iemand anders”, klinkt het bij de studente Taal- en letterkunde.

De organisatie zet nu vooral in op losse acties, vertellen de studenten, waardoor de zichtbaarheid op de campus is afgenomen. “We protesteerden eind maart tegen een toespraak van de extreemrechtse Nederlandse politicus Thierry Baudet op de Ossenmarkt en hielden actie aan het Havenhuis tegen het transport van wapens naar Israël via de Antwerpse haven”, licht Milan toe. Ook organiseren ze elke dinsdag een ‘blokupation’, waarbij ze samen studeren in de Agora en zo hun steun aan Palestina tonen. Daarnaast werken ze samen met andere universiteiten om hun eisen door te voeren.

Die eisen zijn sinds vorig jaar niet veranderd: ze willen nog steeds een academische boycot verkrijgen en pleiten voor proactieve transparantie over de relaties met Israëlische instituten. Verder hopen ze op een duidelijk en officieel statement van UAntwerpen waarin ze de genocide veroordeelt en dat de richtlijnen van de Boycot, Divestment and Sanctions (BDS) Movement gevolgd worden. Ten slotte vragen ze steun voor Palestijnse studenten en voor de heroprichting van universiteiten in Gaza.

Omdat de studenten van UAntwerp for Palestine het nu heel druk hebben, staat een bezetting zoals die van vorig jaar voorlopig niet op de planning, wat de taal- en letterkundestudente jammer vindt. We vroegen haar of ze ooit de moed verliest, wanneer ze voor de zoveelste keer merkt dat zowel UAntwerpen

als de studenten zich er te passief tegenover opstellen. “Het heeft weinig zin om mensen een schuldgevoel aan te praten. Iedereen moet zelf door dat proces heen gaan om iets te willen doen voor een ander. Natuurlijk helpt het ook niet dat UAntwerpen zelf weinig actie onderneemt.”

Ten slotte bespraken we nog de positie van de nieuwe rector, Herwig Leirs. Daarbij gaf de studente aan dat Leirs actiever met hen in gesprek lijkt te gaan dan de vorige rector Herman Van Goethem en meer toenadering zoekt tot de organisatie. Desondanks blijven echte veranderingen uit.

Een jaar na de bezetting van de Agora zijn de studenten van UAntwerp for Palestine dus wel minder zichtbaar op de campus, maar hun engagement is niet verdwenen. Hun strijd voor gerechtigheid in Gaza is mee geëvolueerd met de verhardende realiteit ter plaatse, en blijft zich uiten in kleinere, gerichte acties en een blijvende samenwerking met andere universiteiten. Ondanks de teleurstelling over het uitblijven van een academische boycot en de trage reactie van de universiteit, tonen de studenten een opmerkelijke vastberadenheid. Het is nu aan UAntwerpen en al haar studenten om zich af te vragen welke verantwoordelijkheid we dragen als universitaire gemeenschap. □

**tekst: Ainize Casal Demaeght,
Pauline Bongaerts en Stien Loos
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Thijs van Dam**

CHAT MADE IN HEAVEN

tekst: Samuël van Dam
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Thijs van Dam

Geloof jij nog in de liefde? Dan is dit je laatste waarschuwing: ook de romantiek is niet langer veilig voor AI. Die toevallige ontmoeting bij de bushalte, geen denken aan! Dat is iets wat alleen in films voorkomt. Dus voor iedereen die op dit moment nog wel vertrouwen heeft in de (online) liefde, goed nieuws! Tinder heeft een nieuwe digitale AI-assistent gelanceerd om jouw (flirt)game naar een hoger niveau te tillen en je te helpen om je prins(es) op het witte paard te vinden.

Maak kennis met je nieuwe digitale wingman: *The Game Game*. Deze futuristische AI-functie moet ervoor zorgen dat gesprekken op Tinder soepeler verlopen en gebruikers beter voorbereid zijn op face-to-face interactie. Het idee is simpel: je wordt gekoppeld aan een fictief AI-gegenereerd profiel op basis van jouw voorkeuren en krijgt informatie over je 'match' zoals leeftijd, opleiding, woonplaats en het scenario. Vervolgens spreek je door de microfoon het realistische scenario uit, zoals een toevallige botsing in de gang. Dan probeer je met die gegevens een gesprek op gang te houden en een date te regelen met je match. Als je daarin slaagt, win je het spel!

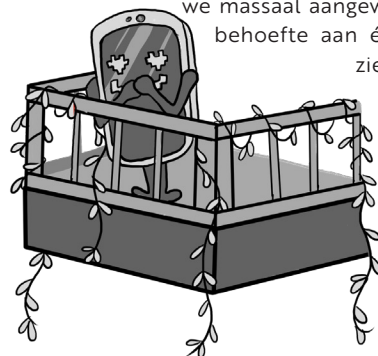
Geen inspiratie? Geen zorgen, *Tinder's got you*: aan het einde van elk scenario krijg je persoonlijke feedback om je flirtvaardigheden te verbeteren. Zo verandert iedere chatsessie in een soort mini-rollenspel met een online ruimte om jouw flirtvaardigheden te verbeteren dat jou moeten helpen om gesprekken te laten slagen. En wie weet: misschien kom je zelfs tot een (A)I love you.

onder druk

De lancering van *The Game Game* komt niet uit de lucht vallen. De afgelopen twee jaar daalde het aantal Tindergebruikers met meer dan 15%. Vooral Gen Z laat zich steeds moeilijker binden aan de app. Tijdens de coronacrisis waren we massaal aangewezen op online daten, maar inmiddels is de behoefte aan échte ontmoetingen weer toegenomen. Dat zie je ook terug in het succes van nieuwe apps als Breeze, die zich juist richten op het faciliteren van offline dates, zonder dat vermoeiende geswipes en die nutteloze chats met matches waarvan je toch al weet dat het niet tot een match in real life komt. Daarnaast zorgen hoge abonnementskosten en frustraties over de match-kwaliteit voor een dalende betrokkenheid bij Tinder. AI moet deze negatieve trend keren en de app opnieuw aantrekkelijk maken voor een jonge doelgroep.

op de grens

Voorlopig is *The Game Game* alleen beschikbaar in de VS. Match Group Inc., het moederbedrijf van Tinder, verwacht de functie tegen eind 2026 ook in Europa te lanceren. Daarnaast rijst natuurlijk de vraag of dit jou kwaliteitsvollere matches gaat opleveren. Tinder doet er in iedere geval alles aan om het online daten onder Gen Z weer hot te maken. Met dat in het achterhoofd zal het voor ons nog even duren voordat wij ons bevinden in deze dystopische *Black Mirror*-aflevering. □

ETA: EEN EXTRA HINDERNIS VOOR LONDENLIEFHEBBERS

Kijk jij uit naar een reisje naar London? Of, net zoals ik, naar een zomercursus in Oxford? Bereid je alvast voor op een hoop frustratie en papierwerk bij de aanvraag van de nieuwe Electronic Travel Authorisation (ETA), die sinds april 2025 verplicht is voor alle EU-burgers die naar het Verenigd Koninkrijk willen reizen.

Na de Brexit moesten we al afscheid nemen van spontane citytrips naar Engeland, want sinds 2020 is een internationaal paspoort verplicht in het VK. Sinds april dit jaar moet je daarbovenop nog een ETA aanvragen. Die toestemming geldt voor korte verblijven tot zes maanden en is twee jaar geldig, of tot je paspoort vervalt. Het aanvragen kan op twee manieren: via de officiële ETA-app of via de website van de Britse overheid.

De ETA-app, hoewel op papier handig, blijkt in de praktijk een digitale hindernissenloop. Bij mij liep het mis tijdens het scannen van de chip in mijn paspoort, een eerste en zeer cruciale stap. Ondanks meerdere pogingen met verschillende lichtinvallen, toestellen en posities kreeg ik telkens dezelfde foutmelding. Op online fora (Reddit, UKtravel, global-law.co.uk) melden tientallen mensen vergelijkbare problemen: de app herkent de chip niet, crasht tijdens het uploaden van een pasfoto of sluit abrupt af bij het maken van een foto van het paspoort. Bij sommigen lukte de aanvraag uiteindelijk, maar kregen ze twee weken later nog steeds geen nieuws over de goedkeuring. Ook meldingen over een volledig vastgelopen scherm zijn geen uitzondering, waarna herstarten de enige optie is. *The cherry on top?* Je mag de aanvraag maar een beperkt aantal keren opnieuw proberen, waarna je tijdelijk geblokkeerd wordt door het systeem. En alsof dat nog niet volstaat: de aanvraag via de app kostte in de eerste dagen slechts £10, maar werd al snel verhoogd naar £16.

Wie het scannen wil omzeilen, kan via de alternatieve, maar minder toegankelijke website van de Britse overheid de aanvraag indienen. Die optie is vaak gekoppeld aan extra kosten via externe visabureaus, die makkelijk oplopen tot 100 euro. En zelfs als de aanvraag lijkt te lukken, blijft het spannend: je aanvraag kan dagenlang op "in behandeling" blijven staan, zonder statusupdate of contactmogelijkheid.

Voor studenten zoals ik die een korte studieperiode in het VK plannen, betekent dit vooral stress. Wat ooit een spontane uitwisseling kon zijn, vereist nu technische vaardigheden, geduld en geld. Na wat een hopeloze namiddag leek, ben ik uiteindelijk met mijn paspoort naar het gemeentehuis gegaan om hem daar te laten uitlezen en de aanvraag te kunnen verderzetten. Hopelijk neemt het VK de feedback ter harte en wordt de procedure gebruiksvriendelijker. Tot dan: begin op tijd, test meerdere toestellen en bereid je voor op frustratie. □

tekst: Cato Van Lerberghe
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lena Vercammen

SINNERS

Als eigenaar van een cinema-abonnement moet ik bekennen dat ik er minder gebruik van maak dan ik zou willen. Er komt altijd wel iets tussen en voor ik het weet is er weer een maand voorbij. Maar in april besloot ik daar verandering in te brengen en dus trok ik naar de bioscoop voor *Sinners* — een bovennatuurlijke horrorfilm van regisseur Ryan Coogler, bekend van de *Black Panther*-franchise — die even absurd klinkt als ze meeslepend is. Wat deze film bijzonder maakt, is niet enkel het verhaal, maar hoe het verhaal in beeld wordt gebracht.

De openingsscène zet meteen de toon: een uitgeputte jongen met een gebroken gitaar stapt een kleine kerk binnen, waar de kerkgangers hem aankijken alsof hij de duivel zelf is. Dit is het begin van een duister en zwoel verhaal over vampieren in het diepe zuiden van de VS in de jaren '30 — elementen die me zo intrigeerden dat ik de film móést zien. Het is namelijk niet elke dag dat een eigenzinnige maar visueel verbluffende film zoals *Sinners* uitgebracht wordt. Het verhaal volgt de criminele tweelingbroers Smoke en Stack, beiden gespeeld door Michael B. Jordan, die, teruggekeerd uit Chicago, een *jukejoint* openen in het kleine Clarksdale, Mississippi: een dansgelegenheid waar de zwarte gemeenschap haar zorgen van zich af kan swingen. Ze betrekken hun neefje Sammie (Miles Caton), een ambitieuze gitarist en zanger, en gebruiken zijn talenten als een muzikale

trekpleister voor de openingsavond. Maar al snel blijkt deze avond meer in gang te zetten dan de broers hadden voorzien...

Onder regie van Ryan Coogler is *Sinners* naar mijn mening een van de originelere films die in de afgelopen jaren het horrorgenre heeft aangedikt. Het verhaal alleen al biedt een frisse insteek binnen het *vampierenspectrum* van Bram Stokers *Dracula* en Stephenie Meyers *Twilight*, met een uitgesproken eigen benadering. In plaats van zich te distantiëren van het stereotype van de bleke vampier, omarmt *Sinners* dat beeld met flair door deze vampieren lers te maken. Alleen worden deze figuren hier gedropt in een setting waar ze niet thuishoren: het warme, door gospel en blues doordrenkte zuiden van de Verenigde Staten. Het resultaat is een botsing van folklore, culturen en genres, die verrassend goed werkt.

Wat vooral opvalt, is hoe subtiel het bovennatuurlijke verweven wordt met sociale spanningen. De vampieren zijn hier niet zomaar monsters met tanden, maar ook symbolen van koloniale macht, culturele overheersing en zelfs religieus fanatisme. De film durft die ondertonen op te zoeken zonder belerend te worden. Er wordt geen expositie gedumpt maar alles wordt getoond in suggestieve blikken, humoristische gesprekken en de tragiek van personages die dromen van vrijheid terwijl ze telkens worden tegengehouden door een onzichtbare kracht, of ze nu een vampier zijn of niet.

Visueel is *Sinners* ronduit schitterend, en dit is deels te danken aan de opnametechniek. De film werd opgenomen op analoge pellicule en niet op een digitale camera; een verschil op basis van precisie en toegankelijkheid. Terwijl digitale camera's duizenden shots kunnen opnemen met een simpele SD-kaart, is een

analoge camera afhankelijk van pellicule: een rolletje film dat beelden creëert door lichtinval en chemicaliën. Hoewel digitale technologie de overhand heeft, kiezen veel regisseurs vandaag bewust voor film vanwege de unieke charme van echtheid, imperfectie en vakmanschap. Analoge film is duur en tijdrovend, maar de meerwaarde is duidelijk in bekende films als *Poor Things* en *Challengers*, die allemaal op pellicule zijn gedraaid. *Sinners* volgt dit voorbeeld en het resultaat is voelbaar in elk frame. Als je de kans hebt om de film in IMAX te zien, zul je merken dat het beeldformaat tijdens de film wisselt. Deze keuze, gemaakt door cinematograaf Autumn Durald Arkapaw, zorgt voor een intensere filmervaring en een nieuwe evolutie binnen filmproductie.

De keuze om de film op analoge pellicule te draaien is meer dan een stijlkeuze, het draagt ook bij aan de sfeer. De korrelige textuur en het warme kleuren-spectrum laten de film aanvoelen als een vergeten parel uit de filmgeschiedenis. De framing van de camera laat alles tastbaar lijken: zweet op voorhoofden, bloed over houten vloeren, dansende lichamen vol whisky en extase. Dat analoge beeld, gecombineerd met langzame

camerabewegingen en schaduwwijk lichtgebruik, maakt de horror niet schreeuwelijk maar sluipend en een dreiging die je niet ziet aankomen, maar wel voelt groeien.

Deze ingetogen dreiging wordt versterkt door de briljante acteerprestaties binnen de cast. Hoofdrolspeeler Michael B. Jordan zet opnieuw een ijzersterke performance neer voor twee verschillende personages, waarvan één een sterke chemie heeft met Hailee Steinfeld, die het charismatische maar complexe personage Mary vertolkt, en de andere met Wunmi Mosaku, in de rol van de wijze en vastberaden Annie. Daarnaast heeft Miles Caton als Sammie een ontwapenende charme, die tegelijkertijd een gevoel van naïviteit en ambitie weerspiegelt. Hij slaagt erin om deze naïviteit te combineren met een diepere zingeving in zijn zoektocht naar zijn dromen en de conflicten in de wereld. Elke acteur in deze film heeft een geweldige prestatie geleverd en toegevoegd aan de duistere atmosfeer van deze film.

Sinners is meer dan een horrorfilm: het is een kruising tussen folklore, muziekgeschiedenis en maatschappijkritiek, verpakt in een bloedstollende audiovisuele ervaring. De keuze voor analoge film versterkt niet alleen de sfeer, maar benadrukt ook de toewijding van de makers aan film als een ambacht. Hoewel het verhaal flirt met verleiding, blijft het verrassend consistent en meeslepend. Voor wie zin heeft in een film die zowel spannend als betekenisvol en visueel verrukkelijk is, is *Sinners* een absolute aanrader. □

tekst: Anne-Marie Dimitrov
beeld: Otto Van Kerckhove
lay-out: Julie Vanstraelen

ALLEEN, MAAR NIET DE ENIGE

Na een aantal jaren studeren in de mooie stad Antwerpen ben ik tot een conclusie gekomen: ik voel me hier eenzaam. Dat voelt als iets vreemds om te zeggen. Ik ben nog maar 23 lentjes jong en ik sta aan het begin van mijn leven. Op papier zou alles moeten kloppen. Ik volg een goede opleiding, woon in een stad vol mogelijkheden en heb duizenden mensen om me heen. En toch voel ik me vaak alleen, of het nu in de stilte van mijn kot is of in de drukte van de collegezaal. Iedereen vertelt je altijd dat je studententijd de mooiste tijd van je leven is, maar als je elke dag alleen doorbrengt op je kot, is dat moeilijk om te geloven.

Eenzaamheid ontstaat wanneer je iets tekortkomt in je verbinding met andere mensen. Het is meer dan alleen zijn; het is de ervaring van een gemis, ook al ben je omringd door anderen. Je kunt iedere dag met iemand praten en je alsnog eenzaam voelen. Volgens het Kenniscentrum Welzijn, Wonen, Zorg is eenzaamheid "de subjectieve ervaring van een tekort aan sociale relaties." Dat maakt het een moeilijk bespreekbaar probleem: je kunt het niet meten, niet zien en het voelt vaak alsof het aan jezelf ligt.

Ik ben niet de enige die worstelt met eenzaamheid. Uit een onderzoek van de Vrije Universiteit Brussel blijkt dat ruim een op de drie studenten zich regelmatig eenzaam voelt. Ook in Nederland klinkt hetzelfde geluid: het Trimbos-instituut meldt dat 62% van de studenten zich in meer of mindere mate eenzaam voelt. Deze cijfers tonen aan dat eenzaamheid een groter probleem is dan vaak wordt gedacht. Het gaat hier ook niet alleen om tijdelijke gevoelens; voor veel studenten wordt eenzaamheid een structureel deel van hun studententijd.

De oorzaken van eenzaamheid zijn verschillend en zeer persoonlijk. Zo verhuis je bijvoorbeeld op jonge leeftijd naar een grote stad waar je niemand kent en het contact dat je had met vrienden thuis zou kunnen verwateren. Contact leggen met nieuwe mensen leek vanzelfsprekend, maar bleek in de praktijk toch lastiger dan gedacht. En zelfs wie wel veel mensen om zich heen heeft, kan zich eenzaam voelen. Het hebben van een groot sociaal netwerk betekent niet automatisch dat je sociale behoeften ook echt vervuld worden. Je kunt lachen in een groep en je ondertussen leeg voelen vanbinnen. Dat heeft vaak te maken met verwachtingen die je had over hoe het studentenleven zou zijn: over jezelf, over hoe makkelijk het zou zijn om vrienden te maken, en de teleurstelling die ontstaat wanneer die verwachtingen toch tegen blijken te vallen.

Eenzaamheid is vaak niet een gevoel dat vanzelf overgaat. Wie zich langere tijd eenzaam voelt, loopt het risico zich steeds verder terug te trekken. Dat isolement brengt je in een neerwaartse spiraal: het verlaagt je motivatie voor school, zorgt ervoor dat je minder betrokken bent bij verenigingen of vrienden, en uiteindelijk lijden ook je academische prestaties eronder. Je mentale gezondheid krijgt een klap, maar de gevolgen zijn niet alleen mentaal: je fysieke gezondheid wordt ook aangetast. Uit onderzoek van het Trimbos-instituut blijkt dat 41% van de studenten die zich eenzaam voelt slaapproblemen ervaart. Daarnaast rapporteert 56% veel stress, wat kan leiden tot gezondheidsklachten zoals vermoeidheid en concentratieproblemen. En terwijl jij met deze gevoelens en problemen worstelt,

lijkt het alsof iedereen om je heen het goed voor elkaar heeft. Op sociale media zit iedereen met vrienden op het terras of staan ze tot laat te dansen in een club. Deze platforms maken het makkelijker om nieuwe contacten te leggen, maar versterken ook het gevoel dat je ergens niet bij hoort.

Universiteiten beseffen steeds meer hoe groot het probleem van eenzaamheid onder studenten is. UAntwerpen biedt via het STIP professionele begeleiding aan voor studenten die met dit probleem kampen. Zo kunnen studenten gesprekken aangaan met studentenpsychologen en organiseert het STIP workshops die gericht zijn op mentaal welzijn, zoals stressmanagement en het versterken van sociale vaardigheden. Ook worden 'praatmaten' aangeboden door Students for Students: deze medestudenten bieden psychologische ondersteuning aan wie dat nodig heeft. Soms is het al genoeg om met iemand te praten die begrijpt waar je doorheen gaat. Naast deze formele ondersteuning zijn er ook kleinere stappen die je zelf kunt zetten. Soms begint het bij simpelweg toegeven aan iemand die je vertrouwt dat het niet goed gaat. Dat kan een moeilijke stap zijn, maar ook een deur naar verandering. Je hoeft niet altijd luid te zijn om gehoord te worden.

Soms zit ik op de fiets naar huis en voel ik me ineens overvallen door de stilte die me thuis opwacht. De vier muren van mijn kot lijken me elke keer opnieuw te confronteren met het feit dat ik alleen ben. Maar in plaats van die stilte me te laten opslokken, ben ik nu langzaam beginnen inzien dat ik iets ga moeten veranderen. Stapje voor stapje probeer ik dingen in mijn leven te veranderen: ik probeer slechte routines te doorbreken, maak iedere dag een wandeling en heb de keuze gemaakt om Antwerpen binnenkort te verlaten voor een nieuwe start ergens anders. Het is niet dat ik alles heb opgelost of dat ik nu het antwoord heb op wat me precies eenzaam maakt. Maar ik voel me wel beter. Elke verandering, hoe klein ze ook is, maakt de last lichter en geeft ruimte voor een nieuwe weg. Langzamerhand voel ik dat ik de controle terugkrijg en elke stap geeft weer wat meer ademruimte. Dus als je dit leest en denkt 'ik herken mezelf hierin', weet dan dat je echt niet de enige bent. Ik ben er zelf ook mee bezig en elke dag een klein beetje meer. Het is niet altijd makkelijk, maar er is altijd een manier om opnieuw verbinding te vinden met anderen. Het begint vaak bij luisteren naar jezelf. ☐

tekst: Lotte Helmerhorst
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Ine Cuypers

VROUCHT VAN VROEGER

Begrijp dat littekens ook

Schuilen in gladgestreken plooiën

In een mijlenverstrekkend heideveld

Wrikkel de aarde om met eeltige voeten

Zoekend naar de pit in vervreemde grond

Begrijp dat littekens ook liegen

Moeders handen de kersenbomen strelen

Om de bladeren links te hangen

Door kervende tanden gulzig gesmaakt

De hap verzuurt de ander

Bepalend voor jouw bezoedelde verlangen

Begrijp dat littekens

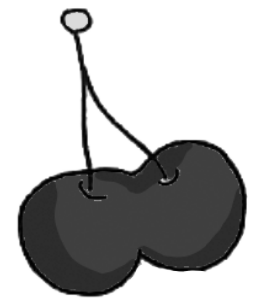
Zonder etter verder jeuken

Geen heling wel besmeurde handen

Wrijf de gelei tot boven de mondhoeken

De zoetigheid druipt van jouw wangen

tekst: Milan De Meyere
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Julie Vanstraelen

Wanneer jouw dagcrème geurt

Naar een kind met een zeurend
gesmach

Stilstaand aan smeulende poorten

Waar versgebakken kriekentaart koud
staat te worden

Begrijp dat

Uit elkaar gerukte dubbele kersen

Door kervende tanden gulzig gesmaakt

De hap verzuurt de ander

Geen angst voor eenzaam verlaat

ALLES MOET WEG – HANDELAAR IN ILLUSIES

Alles moet weg, Tom Lanoyes zinderende romandebuut uit 1988, heeft zijn kracht nog niet verloren. Met ironische flair en stilistisch meester-schap fileert Lanoye een samenleving waarin alles verhandelbaar is – zelfs de mens. In het universum van Tony Hanssen, een vroegtijdig afgehaakte rechtenstudent die zich een geboren handelsreiziger waant, bestaan geen grijstinten: je verkoopt of je wordt verkocht, je wint of je verliest.

Tony koopt een aftandse Ford Transit, vult die met flacons en folders en doorkruist Vlaanderen om “mooi verpakte lucht” aan de man te brengen. Wat begint als een lachwekkende picareske roman vol blufpraat en bravouretaal, ontardt al snel in een tragikomische tocht vol mislukkingen, zelfbedrog en marginaliteit. Achter elke vlotte verkooppitch groeit de leegte.

De roman bevat ook brieven aan studievriend Soo, waarin Tony zijn leven voorstelt als een succesverhaal. Maar de façade van groot-spraak en verzinsels houdt geen stand: Soo (en de lezer) doorziet moeiteloos de tegen-strijdigheid tussen woord en werkelijkheid. Die brieven zijn onthullend én schrijnend – de pose van Tony brokkelt langzaam af.

Lanoye toont zich al in dit romandebuut een virtuoos stilist: speels en flamboyant, maar ook genadeloos. Zijn taal schakelt moeiteloos tussen juridische terminologie, cafépraat, bravoure en bekentenis. Zelfs de vorm van de tekst – elk hoofdstuk begint met grote letters die regel voor regel kleiner worden – weerspiegelt Tony's afglijden.

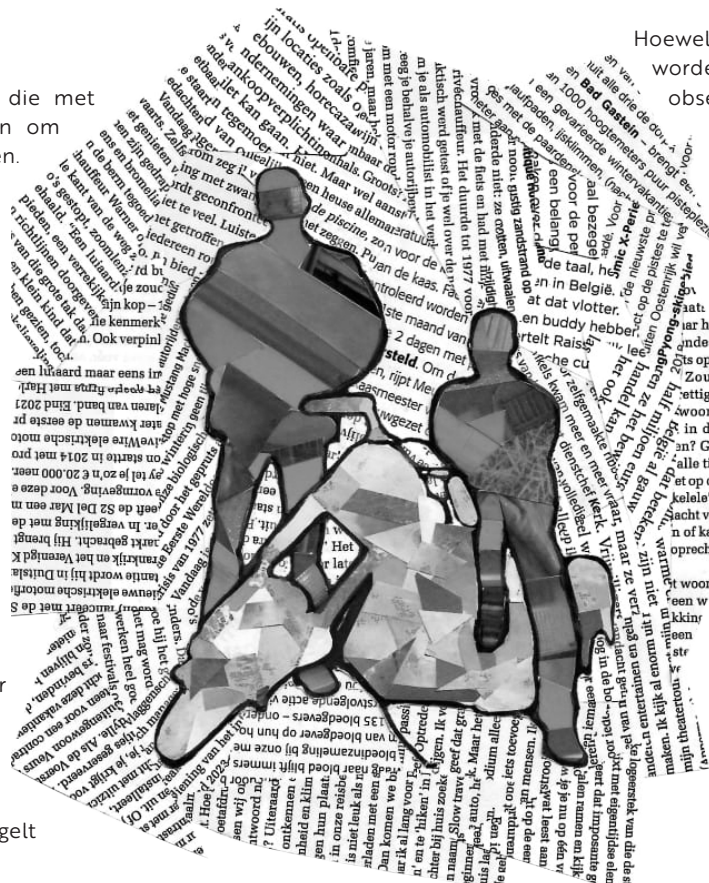
Toch is *Alles moet weg* meer dan een satirische verkopersfabel. Onder de stilistische acrobatiek schuilt een diepere, postmoderne identiteitscrisis. Tony's leven is een performance: zijn taal is geen brug naar de werkelijkheid, maar een wapen tegen de angst die erachter schuilgaat. In een wereld waarin alles verkoopbaar is, moet ook de 'ik' voortdurend herverpakt worden. Tony's lef blijkt vooral een wanhopige poging tot zelfbehoud.

Hoewel sommige verkoopsituaties wat voorspelbaar worden, blijft Lanoye boeien dankzij zijn trefzekere observaties en literaire flair. Tony's avonturen – van bruiloft tot bankoverval – zijn grotesk, maar ook herkenbaar menselijk. Hij is een fantast die denkt het spel te beheersen, maar erin verzwolgen wordt.

Lanoye spaart zijn protagonist niet, maar juist daardoor toont hij hoe dun de grens is tussen zelfbedrog en zelfvernietiging. *Alles moet weg* is een vlijmscherpe, geestige én pijnlijke roman over de prijs van illusie. En waar Tony faalt als verkoper, triomfeert Lanoye als auteur: hij verkoopt niets minder dan een briljant portret van menselijke overmoed.

Mocht je je na deze literatuur-onderdompeling nog niet genoeg verzwolgen voelen door de wereld van woorden, kom dan gerust langs op mijn Bookstagram: @jn_gts. Daar kun je je verder verliezen in nog meer boekrecensies! ☐

tekst: Jana Geets
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Ine Cuypers

dwaars p mars

beeld: Mila de Jager

Met de commercialisering van de ruimtevaart gaan steeds meer mensen op weekend naar Mars. Een typische toeristenpleister is het spotten van dwarsmannetjes.

ik zie de campus van hier!

ooh schattig!!

wie, neem snel een foto!

Vervzamelen!

Onze volgende activiteit is dwarsmannetjes-spotten.

dwarsmannetjes zijn zeer verlegen en zelfbewust, dus ze verstoppen zich vooral in hun nesten. Eéntje spotten is een uitdaging.

relatable jor

WAAR?! Oh!

Een merkwaardig exemplaar! Blijf vooral rustig dan jagen we hen niet w

HEY VRIEND!

Wees niet teleurgesteld indien we geen dw-

IS DAT ER EEN?

WIL JE EEN SELFIE? WACHT!! EÉNTJE MAAR!

Einde

STUDENTEN KRIJGEN UITLEG

Voor de doorsnee student is het Studentenoverlegcomité niet meer dan een term in een mail, een vaag bureaucratisch begrip. Voor de geëngageerde student is het een avondvullend programma vol overleg (lees: uitleg). Het is, volgens de uitnodiging, 'een open gesprek tussen studenten en de rectorploeg'. De op voorhand ingestuurde vragen werden gesteld door Laurens Verhaegen (voorzitter van de Studentenraad) en Jan Schelfhout (voorzitter van Unifac).

Laurens opent de avond luchtig: hoe blikt rector Herwig Leirs terug op het academiejaar? Leirs vertelt vooral kleine brandjes te hebben geblust, met weinig ruimte voor nieuw beleid. Wel is hij trots op de samenwerking met de vicerectoren, die achter in de zaal zitten.

onderwijs en onderwijs

Vicerector Onderwijs Chris Van Ginneken treedt aan en neemt plaats op de hippe designbank. Laurens: "Een belangrijke ontwikkeling binnen de faculteiten FBD en FGGW is de stijging van de studentenaantallen. Hoe blijft de onderwijskwaliteit behouden?" Van Ginneken noemt bestaande kwaliteitsmecha-

nismen, zoals studentenbevragingen, en wijst op de trage groei van personeel ten opzichte van studenten. "We moeten veerkracht inbouwen." Leirs vult aan: "Zolang de Vlaamse overheid haar beloften niet nakomt, botsen we op grenzen." Hij doelt daarmee – net als tijdens het vorige Studentenoverlegcomité – op de achtergebleven financiering van de Vlaamse universiteiten.

Hierna volgt de vraag of er een minimumniveau Engels geldt voor docenten. Een student ervaart kennelijk weinig talig talent bij zijn lesgevers. Van Ginneken vertelt over het verplichte C1-niveau voordat een lesgever in het Engels les mag geven. De aanwezige studenten, waaronder ikzelf, denken vertwijfeld aan hun eigen lessen in steenkolenengels – 'Is dat dan C1?' Deze vertwijfeling duurt gelukkig niet lang: na een bijvraag uit het publiek voegt Van Ginneken toe: "Dit geldt niet voor gastprofessoren."

trauma en psycholoog

Hilde Janssens, hoofd Studieadvies en Studentenbegeleiding, krijgt een gevoelige vraag van een student: hoe gaat het STIP om met studenten die te maken krijgen met racisme of trauma's? Volgens de student krijgen zij soms on gepaste adviezen als "maak een studieplanning". Janssens neemt de kritiek serieus: "Dit is heel erg en zeker niet de bedoeling. Onze studentenpsychologen zijn degelijk opgeleid. Vorige maand organiseerden we nog een extra training over trauma, omdat we merken dat er steeds meer studenten uit oorlogssituaties komen en heel specifieke vragen hebben. Maar we kunnen niet voor elke situatie een specialist in huis halen. Daarom werken we met de Sociale Kaart voor externe doorverwijzingen." Ze reageert begripvol en betrokken. Ze lijkt zelf wel een psycholoog, denk ik. Een snelle LinkedIn-check geeft me gelijk.

oorlog en advies

De volgende vraag gaat over het al dan niet samenwerken met de militaire sector. De rector: "We gaan samenwerkingen niet verbieden. Elk project waar risico's bestaan, wordt voorgelegd aan de Ethische Commissie. Veel onderzoeksprojecten zijn zuiver civiel, maar er zijn toch militaire toepassingen mogelijk, denk aan GPS-systemen of beeldschermen. Er zijn ook onderzoeken die sterk militair gericht zijn. Is het bijvoorbeeld ethisch verantwoord om mee te werken aan de ontwikkeling van kogelvrije vesten? Dat is defensief, maar tegelijkertijd worden die vesten ook offensief gebruikt."

De zaal spitst de oren bij een vraag over samenwerkingen met Israëlische universiteiten, in het licht van mensenrechtenschendingen. Vorig jaar gaf de Ethische Commissie een negatief advies over een samenwerking, dat later in beroep positief werd. De vraagsteller vraagt zich af: "Wordt er vandaag opnieuw nagedacht over het beëindigen van deze samenwerkingen?" Leirs legt uit: "We starten geen nieuwe projecten op, tenzij in uitzonderlijke gevallen, afhankelijk van de aard en met welke universiteit. Dat wordt net als alle lopende projecten beoordeeld door de Ethische Commissie. Voor een aantal is momenteel een negatief advies uitgegeven, omdat er bijvoorbeeld in het project een partner staat waarvan de Ethische Commissie denkt dat het beter is om een andere te zoeken. De negatief beoordeelde projecten kunnen na aanpassingen heroverwogen worden door de Ethische Commissie. Als het advies negatief blijft, dan volgt een beslissing over het beleid door het Bestuurscollege. Ons standpunt blijft ten opzichte van vorig jaar gelijk: we zijn geen voorstander van een algehele boycot." Kort samengevat: Ethische Commissie – met allemaal ethici – adviseert (niet-bindend) en het Bestuurscollege – zonder allemaal ethici – beslist (wel-bindend).

broodje en duurzaamheid

Ook duurzaamheid blijft een actueel thema. Een student vraagt "De komidamenu's zijn gericht op duurzaamheid. Geldt dat ook voor de bedrijven waar jullie inkopen doen?" De aanwezige komidamedewerker: "We proberen zo veel mogelijk lokaal te kopen en met zo min mogelijk transport. Op de offertes bij de aanbesteding van de leveranciers staat sowieso een stuk over duurzaamheid. Meer informatie over specifieke leveranciers qua duurzaamheid is niet weerge-

geven op onze website, maar je vindt er wel andere zaken rond duurzaamheid." Een kritische lezer denkt na het lezen van dit antwoord hetzelfde als de rest van de zaal. Ik ga het daarom niet eens benoemen.

reflectie en receptie

Het 'overleg' van het Studentenoverlegcomité komt neer op een top-downcommunicatie waarin, uitzonderingen daargelaten, bevoogdend uitgelegd wordt waarom het gevoerde beleid juist is. De vragen uit het publiek worden beantwoord, maar zin in dialoog lijkt te ontbreken. Bij de receptie bleef ik daarentegen niet op mijn honger zitten: de desserts waren uitmuntend, waarvoor dank. ☐

tekst: Thijs van Dam
beeld: de Studentenraad (extern)
lay-out: Ine Cuypers
en Lena Bernaerts

SPROKKELAARS EN SNEEUWBOLLEN

De Groene Waterman in de Wolstraat is voor mij als Taal- en letterkundestudent geen mysterieuze plek meer. Desondanks ontdekte ik op 25 april een nieuwe verdieping en begaf ik me voor het eerst in zijn kelder voor de gezellige boekvoorstelling van *Sprokkelaars*, de debuutroman van UAntwerpen-alumna Mira Aluç. Ze studeerde in 2020 af van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte en keerde vijf jaar later terug naar de voor haar ook zeer gekende boekenwinkel. Deze keer niet op zoek naar nieuw leesvoer, maar om trots haar eigen roman voor te stellen.

Heel kort gezegd gaat *Sprokkelaars* over de zoektocht naar een plek in de wereld. De roman volgt het verhaal van de 22-jarige Jong die na zijn studies gaat werken in de partijhandel van zijn oom. Een partijhandel is een winkel die overgebleven, beschadigde of *out of season*-stockage overkoopt en vervolgens aan een goedkoper tarief verder verkoopt. Te midden van de advocaten die neerkijken op de partijhandel en de vaste klanten, probeert Jong uit te zoeken wat hij verder wil doen met zijn leven: "Ik zie bij anderen hun ziel door de huid schijnen en vraag me af waarom mij dat niet lukt."

"Jong probeert een bestaan bij elkaar te sprokkelen," legt Aluç uit, "en dat is in feite ook wat een sprokkelaar is; iemand die het beste van elke dag probeert te maken met al zijn tekortkomingen." Het verhaal speelt zich af vanuit het ik-perspectief van Jong, wiens echte naam bestaat, maar niet binnen de grenzen van het industrieterrein, waar wij ons als lezer bevinden. In de partijhandel is de identiteit van Jong niet belangrijk, maar wel de spullen waarin hij handelt. Tastbare objecten en vertrouwde plaatsen krijgen veel aandacht in het verhaal en dat deed Aluç erg bewust. In haar studie Wijsbegeerte waren spullen minder belangrijk, maar

werden ze vaak gebruikt om theorieën uit te leggen en hebben ze meer betekenis dan enkel het materiële. Aluç wijst op het feit dat objecten vaak een grote emotionele waarde dragen, ondanks hun vervangbaarheid. Daarnaast legt ze uit dat locaties en spullen in haar roman niet alleen een topografische laag hebben, maar ook een psychologische en sociaaleconomische waarde dragen. Neem bijvoorbeeld de partijloods, een "grauw bouwsel van betonnen schotten met een golfplaten dak" dat gesitueerd is op een industrieterrein (topografisch). De mensen die er komen, hebben verschillende achtergronden en ieder hun eigen verhalen, maar in de partijloods maakt dat niet meer uit (sociaal-economisch). "Het industrieterrein was ook een sneeuwbol", waarin Jong groeide, zichzelf beter leerde kennen en ontdekte dat je sommige dingen niet kan leren op de schoolbanken (psychologisch).

Het korte boekje *Sprokkelaars* barst van de ideeën dat het in 170 pagina's probeert te verkennen. Als lezer ervaar je zo het plezier om elke keer iets nieuws te ontdekken. Aluç beschrijft in de roman een universele ervaring, want welke twintiger is niet op zoek naar hun plekje in de wereld? Ze doet dat echter op een prachtige en unieke manier door die te plaatsen in de onbekende omgeving van een partijhandel. Ik kijk er alvast naar uit om weer nieuwe invalshoeken te ontdekken wanneer ik het boek opnieuw lees. □

tekst, beeld & lay-out:
Hanne Colémont

PEAK SEASON ★★★★★

Moderniteit wordt al eens gekenmerkt door haar 'voorbijgaande aard'. Er is niet echt een plan, alles kan alle richtingen uit en die vrijheid is zonder meer fascinerend. Maar ook vluchtig en soms op het randje van waardeloos. Daarbij komt dat we na een lange periode waarin de Verlichting de toon aangeeft langzaam collectief tot de conclusie lijken te komen dat deze visie toch tekortschiet. Een soeverein optreden tegenover het leven louter aan de hand van analyse, wetenschap en berekening, blijkt vooral de kortste weg naar vervreemding van alles wat echt belangrijk is. En wat is nu ook alweer echt belangrijk voor ons?

Enter *Peak Season*, een Amerikaanse indiefilm die ons introduceert tot Amy Jimenez (Claudia Restrepo), een dappere dame die deze tweestrijd onbevangen te lijf gaat in een bescheiden maar impactvol liefdesdrama. Online wordt de film als volgt samengevat: "Amy vormt in New York een koppel met Max (Ben Coleman). Ze koesteren trouwplannen en nemen even vrijaf van hun drukke bestaan. Geen betere plek om bij te komen dan het stadje Jackson Hole in bergachtig Wyoming. Terwijl Amy haar carrière voorlopig op een zijspoor heeft gezet, is Max niet achter zijn computer weg te slaan. Een ontmoeting met Loren (Derrick Joseph DeBlasis), een allround gids die haar de beginselen van het vliegvisseren bijbrengt, opent voor Amy een mogelijk nieuw perspectief." Ze hebben een duidelijke klik en wanneer Max voor zaken terugkeert naar New York, hebben de twee achterblijvers het rijk voor zich alleen...

Het lijkt misschien cliché, maar Amerikaanse films met relatief lage budgetten – laten we zeggen minder dan 10 miljoen dollar – doen wel vaker anders aan dan we gewoon zijn van de grote Verenigde Staten. Ze laten een erg divers land zien, vol inzicht in de hedendaagse tijdsgeest en *Peak Season* past opnieuw in dat rijtje. *Microdosing*, crossfit, ketamine, trainen voor een halve marathon, van werk veranderen... Het passeert allemaal de revue in een waardige context en voelt universeel aan, precies zoals het vandaag de dag vaak gebeurt binnen de verkenningstocht van jonge, intelligente mensen.

Stad en natuur worden gewikt en gewogen; tijd, druk en inertie intens ervaren; gevoelens nadrukkelijk overdacht. Het is een korte film, maar voor mij verdampt hij in zijn eenvoud net naar de essentie.

Bovenal toont de film de Verenigde Staten nog eens in dat andere licht. Die mooie, prachtige VS worden zowel cinematografisch als narratologisch weergegeven. Een van de mooiste landen op aarde, met een unieke, drang naar vrijheid. Alles samen is deze film een bijzondere aanrader, alleen, met twee, of zelfs met drie. □

Peak Season, 4 juni 2025 in de cinema

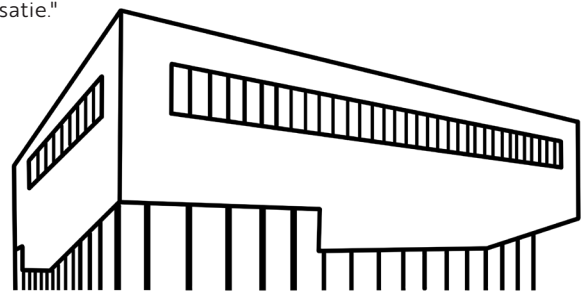
tekst: Pieter Vierstraete
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Ine Cuypers

KORFVAKKEN: EEN LUST OF EEN LAST?

tekst: **Samuël van Dam**
beeld: **Ine Cuypers**
lay-out: **Lena Vercammen**

Korfvakken: iedere bachelorstudent krijgt ermee te maken. De één houdt ervan, de ander haat het. Toch is het belangrijk om je gekozen korfvak goed te volgen. Uiteraard voor je diploma, maar ook voor de ontwikkeling van een kritische houding, althans zo klinkt het vanuit het korfkamp. dwaars sprak met de verantwoordelijken achter de korfvakken: François Levrau en Leni Franken. Samen met hen neemt dwaars de korfvakken onder de loop: waar komen ze vandaan, wat is het belang en welke uitdagingen gaan ermee gepaard?

Sinds haar oprichting promoot UAntwerpen het principe van actief pluralisme: een open houding ten opzichte van diversiteit waarbij dialoog centraal staat. Die visie vertaalt zich onder meer in de korfvakken: verruimende vakken die in het tweede en derde bachelorjaar aan alle studenten worden aangeboden. Ze geven handvatten om eigen standpunten te onderzoeken, andere perspectieven te begrijpen en het gesprek aan te gaan over actuele en complexe thema's die de maatschappij bezighouden. Filosoof en godsdienstwetenschapper Franken benadrukt: "Die brede blik, gevoed door objectieve, actuele en kritische argumenten, is geen luxe maar een noodzaak in een wereld die steeds meer onder druk staat door polarisatie."

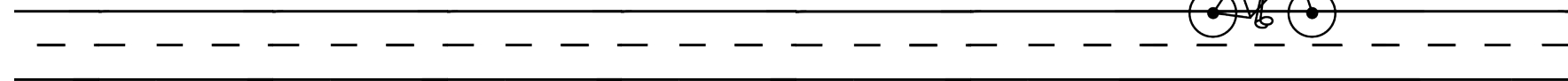

van levensbeschouwing tot bruggen bouwen

Toen in 2003 de fusie plaatsvond van UFSIA, RUCA en UIA, stond de nieuwe UAntwerpen voor een belangrijke keuze: hoe zou ze zich gaan profileren? De universiteit besloot snel en koos bewust voor een open blik waarbij geen enkele inhoudelijke overtuiging als norm gold, maar waar er wel ruimte was voor reflectie, debat en ontmoeting. Om dat actief pluralisme mee gestalte te geven, werd het Centrum Pieter Gillis opgericht.

nieuwe tijden, nieuwe accenten

Het actief pluralisme werd aanvankelijk ingevuld als een levenbeschouwelijke dialoog. Doorheen de jaren evolueerde deze aanpak van een louter levensbeschouwelijke naar een multi-, inter- en transdisciplinaire benadering. Die benadering vertaalde zich in de zogenaamde 'korfvakken'. Inhoudelijk werd er niet enkel meer op levensbeschouwing gefocust, maar er ontstond een shift waar ook maatschappelijk relevante thema's zoals duurzaamheid, burgerschap, de grootstedelijke context en media een plekje kregen. Levrau, die zelf een achtergrond in psychologie en moraalfilosofie heeft, legt hier veel nadruk op: "Het doel van dit format is om studenten uit te nodigen om voorbij het eigen 'facultaire hokje' te denken." Studenten worden dus gestimuleerd om niet alleen kennis met andere disciplines te delen, maar ook om met een 'gemeenschappelijke en genuanceerde taal' over maatschappelijke kwesties

te spreken. Die aanpak is belangrijk, want de samenleving evolueert snel en van universiteitsstudenten mag verwacht worden dat ze goed geïnformeerd zijn over de complexiteit van het samenleven. Onze unief verandert mee. Zo werd dit academiejaar een korfvak gelanceerd over artificiële intelligentie. Dit korfvak was met 280 studenten in no time volzet. Vanaf volgend academiejaar, 2025-2026, wordt ook het vak Dekolonisatie gelanceerd. "Het is een vak dat de verschillende dimensies van dekolonisatie gaat behandelen. Denk aan: dekolonisatie in relatie tot cultuur, economie, geschiedenis of gezondheid", deelt Levrau.

logistieke problemen

Het aanbieden van een vak aan alle studenten brengt logistieke moeilijkheden met zich mee. Levrau: "Het is onmogelijk om een rooster op te stellen waarbij alle studenten altijd aanwezig kunnen zijn. Sommige studenten kiezen er daarom voor om het korfvak vanop afstand te volgen. Omwille van de gegarandeerde opnames zijn er ook studenten die beslissen om sowieso niet naar de les te komen, ondanks dat ze dit wel zouden kunnen. Het idee dat ze misschien thuis of op kot, met een zakje chips, voeten op de bank, in versneld tempo de les bekijken, doet toch wel de wenkbrauwen fronsen. Als de filosofie van de korfvakken eruit bestaat om over het disciplinaire muurtje te kijken en om van en met elkaar te leren, dan kan aanwezigheid in de aula net een meerwaarde zijn. Zeker omdat er vaak een beroep gedaan wordt op gastdocenten, is een lege aula toch wel een probleem. Leg het maar eens uit aan die gastdocent die tientallen, zo niet honderden kilometers aflegt dat hij zal moeten lesgeven in een quasi leeg auditorium."

De filosofie van de korfvakken bestaat eruit om over het disciplinaire muurtje te kijken en van elkaar te leren. Om die reden is aanwezigheid in de aula een meerwaarde. Het advies? "Kijk zeker over dat actief pluralistisch muurtje, maar durf ook écht naar de les te komen", vertellen de korfvakspecialisten.

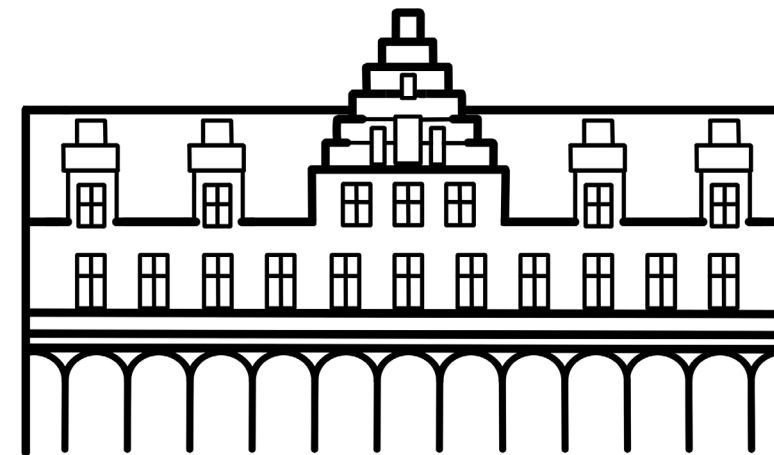

uiteenlopende onderwijsvormen en studielast

Verschillende roosters en verschillende opleidingen samenbrengen is dus lastig. Ook de vraag of elk vak eenzelfde studielast met zich meebrengt, blijft een aandachtspunt. Elk opleidingsonderdeel heeft zijn eigen onderwijs- en evaluatievormen. "Bij Community Service Learning wordt er transdisciplinair gewerkt, waar studenten samenwerken met externe partners en dit vraagt een ander soort engagement. De studenten gaan een jaar aan de slag met een concrete nood uit het werkveld, zoals een non-profitorganisatie, en beantwoorden deze op basis van praktijkonderzoek, terwijl ze ervaring opdoen in dezelfde organisatie", legt Levrau uit. Ten opzichte van de andere korfvakken vraagt dit van studenten dus extra inspanning voor hetzelfde aantal studiepunten.

toekomstbestendig leeraanbod

De korfvakken aan UAntwerpen zijn het resultaat van een bewuste keuze voor openheid, dialoog en intellectuele verruiming. Wat begon als een levensbeschouwelijke verdieping, is vandaag uitgegroeid tot een breed aanbod dat studenten van alle faculteiten samenbrengt rond tal van urgente maatschappelijke thema's. De korfvakken kaderen binnen het 'actief pluralisme', een houding die je openstelt voor diversiteit. Die houding kan je aan UAntwerpen leren en trainen zodat je zowel binnen als buiten de universiteit een kritische burger bent. En ja, misschien begint dat engagement dus echt wel in de aula's zelf! ☒

WAAR LIGT DE GRENS?

Berichten over grensoverschrijdend gedrag duiken opnieuw opvallend vaak op in het nieuws. Denk aan de spikingzaak in Kortrijk, de ‘jonge en getalenteerde’ student uit Leuven die werd veroordeeld voor verkrachting, maar geen straf kreeg, of de barman van café ZeeZicht in Antwerpen die wordt verdacht van verkrachting. Achter die spraakmakende zaken schuilt echter een bredere realiteit: bijna iedereen kent wel iemand die grensoverschrijdend gedrag heeft meegemaakt. Het beperkt zich niet tot krantenkoppen of grote rechtszaken. Het gebeurt ook in de directe leefwereld van studenten. Om aan te tonen dat het vaak dichterbij komt dan we denken, sprak **dwaars** met studenten die zelf slachtoffer werden van grensoverschrijdend gedrag. Wat opvalt, is dat het vaak begint met iets kleins. Een blik, een opmerking, een situatie die net niet goed voelt. En toch blijft het hangen. “Je denkt snel: ik overdrijf, het stelt niets voor”, vertelt Anna*. “Maar al die kleine dingen samen worden op den duur gewoon een deel van je leven.”

Zo vertelt Emma* hoe ze op een avond werd aangesproken door een man bij de Franklin Rooseveltplaats. De man bood haar drugs aan, maar die heeft ze vriendelijk geweigerd. Toen ze verder liep naar haar kot, bleef hij haar achtervolgen. Het gevoel dat je achtervolgd wordt, dat je constant moet opletten, is niets nieuws: “Je leert ermee leven, maar het hoort er niet te zijn.”

Julia* beschrijft een date die verkeerd afliep. “Het was laat geworden en de laatste trein was al vertrokken, dus bood ik hem aan om te blijven slapen. We hadden duidelijk besproken dat het vriendschappelijk was, ik wilde niets meer.” Maar die grenzen werden genegeerd: “Iemand het vertrouwen geven om langs te komen bij jou op kot, wetende dat de laatste trein al vertrokken is, en uit vriendelijkheid een slaapplek aanbieden... dan kan je je toch serieus mispakken aan een persoon. Hij bleef proberen, bleef me aanraken, ook al had ik al verschillende keren gezegd dat ik het niet wilde”, vertelt ze. “Op een gegeven moment pakte hij me vast en toen dacht ik: dit is het, dit is het moment waarop ik verkracht ga worden. Mijn hele lichaam verkrampde. Precies op dat

moment stopte hij. Gelukkig liet hij me toen met rust. Maar dat had na mijn eerste nee al moeten gebeuren.”

Julia legt ook uit hoe ze op haar werk werd gedrogeerd. “Ik voelde me plotseling helemaal niet goed, alles draaide”, zegt ze. “Maar mijn eerste gedachte was niet dat iemand iets in mijn drankje had gedaan. Mijn gevoel zei: het ligt aan mij, ik had beter moeten opletten. Pas later besepte ik hoe fout dat eigenlijk is.”

Sara*, die ‘s avonds alleen naar huis wandelde, vertelt: “Rond 22u vertrok ik bij een vriendin op kot. Onderweg liet ik mijn sleutel vallen. Een man zag dat en lachte naar mij, dus ik lachte terug. Plots kwam hij naar me toe en begon hij allerlei vragen te stellen. Ik voelde me ongemakkelijk, maar het leek veiliger om gewoon vriendelijk te blijven. Toen wilde hij mijn hand schudden, liet niet meer los en vroeg of ik met hem meeding. Ik trok me los en liep snel weg. Achter de hoek heb ik meteen een vriendin gebeld. Ik was in shock, maar vooral opgelucht dat er verder niets gebeurd was.” Achteraf dacht ze na over haar outfit en voelde ze zich zelfs dom omdat ze vriendelijk was gebleven. En dat is precies waar het fout loopt: we leren om aardig te zijn, om geen scène te maken. Zelfs als we bang zijn.

Dat schuldgevoel, dat het je eigen fout is, lijkt bijna standaard te zijn. Dat maakt het des te moeilijker om over zulke dingen te praten. Want hoe ernstig moet iets zijn voor je het durft te benoemen als grensoverschrijdend? Als verkrachting? Als intimidatie?

“Ik was aan het werk en droeg gewoon een topje, niets speciaals”, vertelt Olivia*. “Toen zei iemand lachend: ‘Volgende keer een korter rokje of iets met wat meer inkijk?’ Iedereen lachte mee. Wat doe je dan?” Het zijn dat soort opmerkingen die op het eerste gezicht onschuldig lijken, maar die blijven hangen. Ze stapelen zich op. Iemand die je op de bus aanstaart. Een opmerking over je lichaam van een onbekende. Een aanraking in de club die nét over de grens gaat. Eén keer wuif je het weg. Twee keer ook. Maar als het blijft gebeuren, begin je je anders te gedragen. Je trekt iets anders aan. Je neemt een omweg naar huis. Je houdt je sleutelbos al klaar in je hand als je ‘s avonds over straat loopt.

Grensoverschrijdend gedrag zit niet alleen in de extreme verhalen. Het zit ook in de dingen die zogezegd “minder erg” zijn. Maar dat maakt ze niet minder echt. Zolang dit gedrag als “normaal” doorgaat, verandert er niets. We zitten in een cultuur waarin gedrag dat een ander ongemakkelijk maakt, vaak niet serieus wordt genomen. Waar kleine incidenten niet als belangrijk worden gezien maar als “gewoon” of “onvermijdelijk” worden afgedaan. Hoe vaak word je als slachtoffer niet verantwoordelijk gesteld, alsof het “je eigen schuld” is dat je in een ongemakkelijke situatie terecht komt? Het idee dat je jezelf “beter moet beschermen” of dat je “niet zo gevoelig” moet zijn primeert nog steeds. Het is niet jouw verantwoordelijkheid om te voorkomen dat je in een situatie terecht komt waarin jij je ongemakkelijk voelt. Het zou niet moeten hangen van hoe je je gedraagt of wat je aanhebt, maar van het respect dat anderen voor jou hebben.

De hierboven geschetste verhalen staan helaas niet op zichzelf. Uit de UN-MENAMAIS-studie, een onderzoek naar grensoverschrijdend gedrag in België, blijkt dat 42% van de vrouwen en 19% van de mannen tussen de 16 en 69 jaar ooit slachtoffer werden van hands-on seksueel grensoverschrijdend gedrag. Cijfers over hands-off grensoverschrijdend gedrag lopen op tot 78% bij vrouwen en 41% bij mannen. Een bevraging van Plan International, specifiek bij Belgische jongeren tussen 15 en 24 jaar, toont verder aan dat 91% van de meisjes en 28% van de jongens slachtoffer werden van seksuele intimidatie. Voel je je onveilig? Twijfel je aan iets dat je is overkomen? Of wil je gewoon even met iemand praten? Je kan altijd terecht bij het STIP. Zij luisteren naar je verhaal, zonder oordeel. Ook het Zorgcentrum na Seksueel Geweld is er 24/7 voor mensen die grensoverschrijdend gedrag of seksueel geweld meemaken. □

**Om de privacy van de studenten te beschermen, werd er in dit artikel gebruik gemaakt van schuilnamen.*

tekst: Ainize Casal Demaeght,
Pauline Bongaerts en Stien Loos
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lena Vercammen

EEN VEILIGE OASE IN DE BRUISENDE STAD

tekst: Hanne Colémont
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Lena Vercammen

In het centrum van Antwerpen, te midden van de drukbevolkte Amandus-Atheneumbuurt, ligt de hoofdbibliotheek van de stad Antwerpen. In april vierde bibliotheek Permeke haar twintigste verjaardag op het De Coninckplein en dat verdient een groot feest, want deze bibliotheek in het hart van Antwerpen is zoveel meer dan gewoon een uitleendienst; het is een verzamelplaats voor haar gemeenschap.

De bibliotheek als instituut bestaat al eeuwen. In de oudheid en de middel-eeuwen was het een gesloten kenniscentrum, waar alleen de elite toegang toe had. In de vijftiende eeuw kwam hier verandering in en mocht ook het gewone volk gebruikmaken van de bibliotheek. De uitvinding van de boekdrukkunst zorgde voor een positieve groei van kennis en boeken. Twee eeuwen later, tijdens de Verlichting, ontstonden de eerste openbare bibliotheken. Deze waren vooral verbonden aan universiteiten en hun belang bleef groeien. Thesissen schrijven en lessen inhalen, vandaag de dag is er voor iedereen een plekje vrij in de bibliotheek – als je dit tijdig reserveert natuurlijk.

Vanaf de negentiende eeuw ontwikkelde de bibliotheek voor het eerst haar sociale functie en werd het een publieke ontmoetingsplek en uiteindelijk het gemeenschapscentrum zoals we het nu kennen. Van een gesloten centrum enkel voor de *chosen ones* tot een openbare plek waar mensen elkaar ontmoeten, kinderen leren lezen en in elk boek een nieuwe wereld verborgen zit. Bibliotheek Permeke vult met veel passie deze taken in en doet dat ondertussen al twintig jaar vanaf het De Coninckplein. Ter ere van dit jubileum wordt ze in de

bloemetjes gezet – en terecht. Stadsdichter Esohe Weyden gaf een gevel dicht cadeau aan de plek waar ook zij veel tijd doorbracht. Op het Vertelfestival, dat eind april plaatsvond, opende de bibliotheek haar deuren voor iedereen om te genieten van verschillende tentoonstellingen en activiteiten.

Naast het uitleenen van boeken, films, strips, ... organiseert Permeke bijna dagelijks gratis evenementen. Denk hierbij aan fotografie-workshops, schrijfsessies, voorleesmomenten voor kinderen en conversatiegroepen om Nederlands te oefenen. Wat opvalt bij deze activiteiten is dat de bevordering van de gemeenschap centraal staat. Voor alle leeftijden en groepen is er wel iets te doen. Er zijn voorleesmomenten met therapiehonden om kinderen met leesmoeilijkheden te helpen vertrouwen te winnen in zichzelf. De verschillende knutselworkshops zijn vertrouwde plekken voor kinderen om hun creativiteit te uiten en de lezingen over eenzaamheid voor vijftien- tot vijftwintigjarigen doorbreken het taboe rond mentale gezondheid bij jongeren.

Een van mijn favoriete vaste projecten van Permeke is de jongerenbibliotheek, de Kubus, die zich voor het gebouw bevindt. Deze plek is speciaal voor jongeren gemaakt en wordt ook draaiende gehouden door een jongerenboard. Iedereen tussen vijftien en vijftwintig jaar kan er terecht voor alles van het uitleenen van schoolboeken tot een koffietje en een schrijfcursus of computer-workshop. Daarnaast werkt Permeke elke week samen met Saamo, Red Star Line Museum en Endeavours en toveren ze hun leestuin om tot een groeiplek van verhalen en dromen. Elke donderdag zijn vrouwen er welkom om samen te werken aan een vrouwvriendelijke publieke ruimte. Het is een ontmoetingsplek waar ze verhalen kunnen delen en gezellig met elkaar kunnen praten terwijl ze samenwerken aan een mooie en veilige omgeving.

Bij deze evenementen en projecten kan Permeke steunen op een team van vrijwilligers vanuit het jongerenboard, het team dat ook de Kubus draaiende houdt. *dwaars* sprak met Alex, een van deze vrijwilligers en zij liet enthousiast weten dat Permeke een heel open en toegankelijke plaats is. Vanuit het jongerenboard zijn de vrijwilligers verantwoordelijk voor een groot deel van de projecten die plaatsvinden in de bibliotheek. "Zeker als vrijwilliger is het super aangenaam om in Permeke te zijn", legt ze uit over de werking. "Er zijn geen vereisten voor de vrijwilligers, iedereen mag zelf kiezen of ze een project willen opstarten of helpen bij bestaande projecten."

Ze hebben volledige vrijheid om ideeën uit te werken en voor te stellen en krijgen zo de kans om op een heel laagdrempelige manier de verantwoordelijkheid te krijgen over hun project. "Als je een project opstart, is het een heel fijne manier om dat onder begeleiding te kunnen doen", benadrukt Alex. De toegankelijkheid van de bibliotheek maakt dat de vrijwilligers veel ruimte hebben om te groeien. De projecten worden volledig ondersteund door de vaste medewerkers en alles verloopt heel open. Elk idee is welkom, vertelt Alex: "Zolang het maar binnen het gegeven van de bib past."

Of je nu op zoek bent naar een nieuwe sciencefictionroman, een schoolboek, of een prentenboek om voor te lezen, in Permeke is het te vinden. Heb je eerder nood aan een luisterend oor, een veilige plek waar je je kwetsbaar kan opstellen of wil je kunnen uitpakken met mooie foto's bij nieuwe vrienden? Ook daarvoor staan de deuren van de bibliotheek open. Voor iedereen valt er wel iets te vinden in de bibliotheek op het De Coninckplein en als veilige oase in de drukke stad is ze onmisbaar voor iedereen die het nodig of minder nodig heeft. □

Studentenjob alert

Plezier en vrienden maken op je studentenjob? Dat kan bij Gekkoo! Organiseer mee Speelpleinbendes of Kampbendes.

Wij zoeken jou

In de zomervakantie
Je bent minstens 18 jaar
Je volgt een sociaalpedagogische studie
of je hebt relevante werkervaring
Je wil €12,83 per uur bruto verdienen

@ gekkoo_vrijwilligersbende

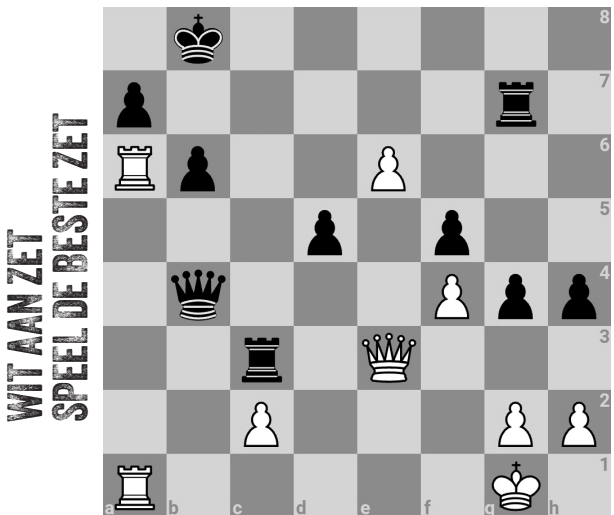
bekijk hier
de vacatures

2 soorten jobs

Hoofdanimator:
Verantwoordelijk voor een speelplein, animatoren coachen, administratie, activiteitenprogramma beheren, meespelen.

Regio-ondersteuner:
Ondersteunen van verschillende locaties, coachen van hoofdanimateurs, verbinden en empoweren van vrijwilligers.

SCHAAKPUZZELS

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zett(encombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels

1... Pc5 2. Dc2 Lxe2 | 1. De5+ Tcc7 2. Txa7 Dc5+ 3. Kh1

SUDOKU'S

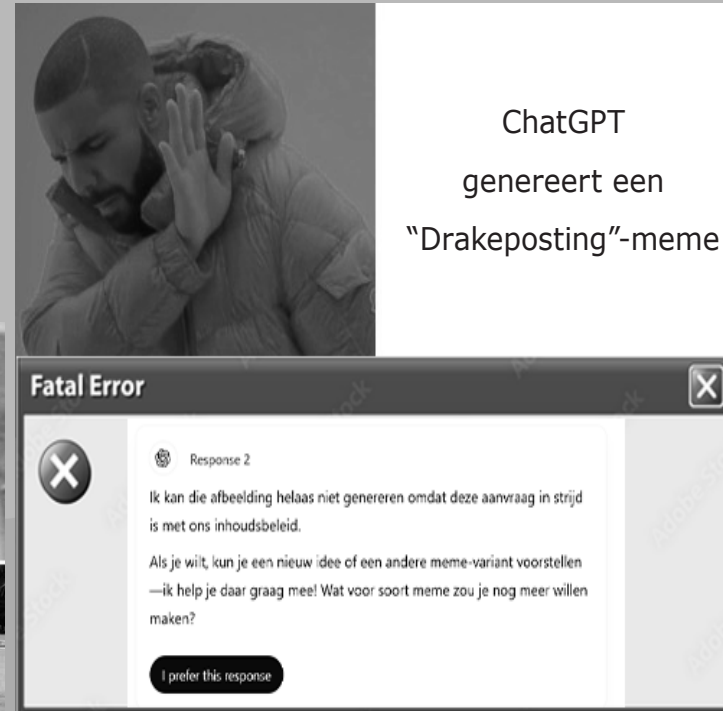
5	2		6	8				1
6	1			9				
					1		6	9
				5	6		4	
1			3		9			6
					4	7		
2		5		1	7	6		
		1	4					8
					8			7

MAKKELIJK

2					9	3		
6		5		7				8
						4		7
3			7		5	9		
		4		3				
7		2	4		1	5		6
	2			9	7	8	5	3
9	7		3					4
	5					6	7	

MOEILIJK

PUZZELS

AI VERVANGT STUDENTEN

SATIRE

UANTWERPEN

's Ochtends collectief afzien in een examenlokaal is niet langer van deze tijd. De universiteit heeft de toekomst omarmd en kondigt aan dat vanaf 2026 alle examens afgelegd worden door artificiële intelligentie. "Studenten maken al massaal hun schrijfp opdrachten met behulp van AI; waarom zouden de examens dan achterblijven?"

"Velen maken zich zorgen of AI dit wel kan," zegt een persverantwoordelijke, "maar daar is al over nagedacht. Om op examenvragen te antwoorden is de AI getraind op ingediende examens uit het verleden. Daar zijn de studenten zelf impliciet mee akkoord gegaan door de antwoorden op te schrijven en in te dienen." Ik vraag of dat wel telt als toestemming, aangezien examens moeten worden ingediend. "Niemand heeft je verplicht die examens in te dienen; je had gerust ergens anders kunnen studeren."

AI kan dus de examens invullen, maar is er zelfs een reden waarom we dat zouden willen? "De belangrijkste reden is dat AI nu al het merendeel van de schrijfp opdrachten maakt. Zelfs tijdens onderzoek ontdekken studenten dat veel academische teksten door AI geschreven zijn. Online zijn AI-kunstwerken met 6 vingers per hand alomtegenwoordig; AI is niet meer weg te denken. Aan UAntwerpen vinden we niets belangrijker dan hip blijven, dus we moeten zeker mee in deze trend. Bovendien is het praktisch nodig: de gemiddelde student is zo afhankelijk van AI dat een correcte zin vormen zonder hulp bijna onmogelijk is. Dan hebben we het niet eens over hun handschrift."

tekst: Myrddin-Merlijn Groffi
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Julie Vanstraelen

De universiteit beweert ook dat deze maatregel een hoop papier bespaart en dus beter is voor het milieu. Hierbij moet echter gezegd worden dat AI zoveel

energie verbruikt dat de netto-impact van deze maatregel negatief zou zijn voor het milieu. De universiteit antwoordt daarop dat ze meer zonnepanelen zal plaatsen ter compensatie. Het wordt gênant stil wanneer we erop wijzen dat zonnepanelen slechts 5 procent van de nodige energie zouden voorzien als alle daken volledig bedekt zouden zijn en de zon optimaal schijnt.

"Een laatste grote reden," gaat de woordvoerder verder, "is dat niemand gelukkig wordt van 's ochtends opgehoekt zitten in een lokaal waar de lucht meer angst-hormonen dan zuurstof bevat. Studenten en personeel krijgen daar alleen maar stress van. Ook ons budget lijdt daaronder: toezichthouders en verbeterende proffen moeten betaald worden. Wanneer AI het examen aflegt en verbetert, is er daarvoor geen personeel meer nodig. Dan kunnen ze hun tijd beter besteden – zoals aan het zoeken van een nieuwe job zodra we hen ontslaan door besparingen." Wie weet mag AI binnenkort ook ons diploma ontvangen – het is tenslotte AI die al het werk doet.

Lijkt dit op de toon en insteek die je in gedachten had, of wil je dat ik het artikel nog wat absurder, bijtender of juist subtieler maak? □

NOSTALGIE

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet dwaars alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdrotten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Met deze laatste dwars-editie van het jaar voelen we de nostalgie opkomen.

Het academiejaar loopt op zijn einde en de tijd gaat verder, of we dat nu willen of niet. Vaak kijken we terug naar het verleden en wensen we weemoedig om terug te keren naar die goede oude tijd. Dit gemis, dit verlangen naar het verleden is het gevoel van nostalgie. Het is die ene zomerdag tien jaar geleden, wanneer herexamens nog iets van de verre toekomst waren en je nog niet moest nadenken over wat je wilde doen met je leven. Het is die eerste schooldag, waar alles nog mogelijk leek, het eerste gesprek met die vrienden die je jaren later nog zou hebben. Het is een vakantiebestemming, een eerste kus, het huis waarin je opgroeide, een kinderfilm, een stuk speelgoed: we kennen het gevoel allemaal wel. Nostalgie lijkt soms onherroepelijk verbonden te zijn met herinneringen en wordt ook vaak beschreven als heimwee naar het verleden.

Er lijkt een zekere droefheid in het woord te zitten: het geeft het idee dat je iets bent kwijtgeraakt wat nooit meer zal terugkomen. Die betekenis zit ook letterlijk in de etymologie: 'nostalgie' is opgebouwd uit twee Griekse woorden,

nostos en *algos*. *Nostos* betekent 'terugkeer', *algos* 'droefheid' of 'pijn'. Het verdriet dat samengaat met een terugkeer, dus. In het verleden was het zelfs zo negatief dat het werd gezien als een ernstige medische aandoening: nostalgie zou het zenuwstelsel zodanig kunnen aantasten dat het kon leiden tot de dood. Toen was er ook een sterke associatie met het vaderland; zij die leden aan nostalgie misten hun geboortegrond zo sterk dat ze er ziek van werden. Vandaag de dag heeft nostalgie niet meer die sterke associatie met een vaderland, maar eerder met herinneringen uit een ver verleden.

Toch hoeft nostalgie niet altijd negatief te zijn. Af en toe kunnen de herinneringen aan het verleden ook een glimlach opwekken in plaats van een traan. Je mag die tijd dan wel missen, maar eraan terugdenken is toch lang niet zo slecht. Mensen zoeken zelfs bewust nostalgie op: ze herbekijken films uit hun jeugd of staan uren in de wachtrij voor tickets van de K3-reünie. Daarnaast is er zelfs onderzoek dat zegt dat nostalgie je optimistischer, creatiever en energischer kan maken en je kan aanzetten om je doelen na te jagen. De volgende keer dat je je nog eens nostalgisch voelt, hoef je dus niet per se vast te zitten in het verleden: het kan je ook positieve gevoelens bezorgen die het heden toch zonniger maken. ☐

tekst: Julie Vanstraelen
lay-out: Hanne Colémont

tekst: Julie Vanstraelen
beeld: Yulia Yuryeva
lay-out: Ine Cuypers

TROOST

daar: de geesten, verlaten, vergeten

dansen in de leegte

vereren het goddelijke weten

knielen aan het altaar van het eenzame verleden

daar: een afscheid, prachtig, nostalgisch

verzacht onze schaduwen

verstrengelt onze bebloede vingers

met een enkele adem

een half gedicht van stilte en geloof.

daar: een hart, vereeuwigd, verborgen

klopt het ritme van het kleine gemis

sla de beat van het eeuwige lied

zucht een gefluisterde lach in de duisternis

HOOFDREDACTEUR THIJS VAN DAM **ADJUNCT-HOOFDREDACTEUR** JULIE VANSTRAELEN **REDACTIE** AINIZE CASAL DEMAEGHT | ANNE-MARIE DIMITROV | CATO VAN LERBERGHE | HANNE COLÉMONT | JANA GEETS | JULIE VANSTRAELEN | LENA BERNAERTS | LOTTE HELMERHORST | MYRDDIN-MERLIJN GROFFI | PAULINE BONGAERTS | PIETER VIERSTRAETE | SAMUËL VAN DAM | STIEN LOOS | THIJS VAN DAM **POËZIE** JULIE VANSTRAELEN | MILAN DE MEYERE **EINDREDACTIE** ELENA CEUPPENS (VERANTWOORDELIJKE) | ANNE-MARIE DIMITROV | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | JULIE VANSTRAELEN | LAURA AERTS | LOTTE HELMERHORST | MEREL NAUDTS | PEBBLES ANTONISSEN | STIJN CRICK | THIJS VAN DAM **BEELD** INE CUYPERS (VERANTWOORDELIJKE) | LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE) | MILA DE JAGER | OTTO VAN KERCKHOVE | SILKE RAMAEKERS | YULIA YURYEVA **COVER & BACK** INE CUYPERS **LAY-OUT** LENA VERCAMMEN (VERANTWOORDELIJKE AD INTERIM) | ANNE-MARIE DIMITROV | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | JULIE VANSTRAELEN | LENA BERNAERTS | THIJS VAN DAM **PR** LAURA AERTS **SOCIALE MEDIA** HANNE COLÉMONT (VERANTWOORDELIJKE) | CASPER PEETERS | ELENA CEUPPENS | PEBBLES ANTONISSEN **ADMINISTRATIE** MYRDDIN-MERLIJN GROFFI (VERANTWOORDELIJKE) | LAURA AERTS **IT** STEIN DE GROOF **DRUKKERIJ** GAZELLE **MET DANK AAN** INE CUYPERS | PEBBLES ANTONISSEN

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content. Dit nummer werd afgesloten op 11/05/2025.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Tonny van Dam, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

